

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobkyně: **O. L.**, nar. ..., st. příslušnost ..., t.č. bytem ..., zast. Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem 602 00 Brno, Příkop 8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2012, č. j. ...

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 5. 2012, č. j. ... bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, Regionálního oddělení pobytu cizinců Brno, č. j. ... ze dne 2. 1. 2012, kterým bylo zastaveno řízení ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, za účelem zaměstnání podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 2. 1. 2012 zastavil řízení o žádosti podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn. Důvod pozdního podání žádosti,

který žalobkyně uvedla, správní orgán I. stupně neshledal jako důvod nezávislý na vůli cizinky. Usnesení bylo doručeno zmocněnému zástupci – advokátovi 4. 1. 2012.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, když k prokázání svých tvrzení navrhla důkaz provedením výsledku své dcery, která se o žalobkyni starala v době nemoci a z důvodu nemoci žalobkyně nemohla podat včas žádost o prodloužení platnosti povolení. Správní orgán I. stupně vyšel její žádosti vstříc, řízení přerušil, ale zároveň vyzval žalobkyni, aby v žádosti doložila listinný doklad, který jí zabránil z důvodů na její vůli nezávislých podání žádosti ve lhůtě. Žalobkyně takový doklad nedoložila, trvala pouze na výsledku své dcery. Vzhledem k tomu, že žalobkyně předmětný doklad nepředložila, správní orgán ve smyslu výše uvedeného ustanovení řízení zastavil.

Odvolací orgán svým rozhodnutím ze dne 24. 5. 2012, č. j. ... toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, neboť ani v odvolacím řízení žalobkyně neprokázala, takový důvod pozdního podání žádosti, který by nebyl shledán jako nezávislý důvod na vůli cizinky.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včas žalobu ze dne 31. 5. 2012, kde namítala, že správní orgán měl povinnost učinit kroky směřující k získání důkazních materiálů, které navrhovala žalobkyně. Žalobkyně nesouhlasila, že správní orgán posoudil oprávněnost podání podle § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a bylo tak postupováno v přímém rozporu s ust. § 3 a § 7 správního řádu v platném znění. Správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkon s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Tím, že jí byla odepřena možnost prokázat své tvrzení pomocí navrhovaného důkazu – výsledkem dcery, došlo ze strany žalovaného k zásahu do rovnosti osob dotčených správním řízením a porušení zákazu diskriminace ve smyslu ust. § 7 správního řádu.

Závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalované ve spojení se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Dále požádala o uložení povinnosti žalované nahradit žalobkyni náklady řízení.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí z hledisek námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není. Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaná se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila. Pokud se některý z účastníků ve lhůtě nevyjádřil, soud poučil účastníky o tom, že pokud se nevyjádří, má soud za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Soud posoudil žalobní námítky žalobkyně a ověřil si i všechny skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci správními orgány.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 21. 4. 2010 do 4. 2. 2011. Dne 2. 2. 2011 si podala prostřednictvím zmocněné zástupkyně u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ust.

§ 44 a) odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení – věty druhé, se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje obdobně § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 téhož zákona.

Dle ust. § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., je cizinec povinen žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů, vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné. Podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) citovaného zákona se řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Správní orgány obou stupňů vyšly z téhož závěru, že žalobkyně byla povinna podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, tj. od 8. 11. 2010 do 21. 1. 2011. Žádost však byla podána 2. 2. 2011, tedy v době, kdy jejímu podání již nebyla účastnice řízení oprávněná.

Žalobkyně v žádosti uvedla, že z důvodu nemoci nemohla tuto žádost podat dříve. Jako důkaz navrhla provedení výsledku své dcery paní G. O., nar. ..., státní příslušnost Správní orgány však výsledek neprovedly, neboť tento nemohl přispět ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, právě pro příbuzenský poměr mezi účastnicí řízení a navrhovanou svědkyní. Proto žalobkyně byla vyzvána prostřednictvím své zmocněné zástupkyně, aby prokázala tvrzenou nemoc např. předložením potvrzení či hlášení lékaře, které by objektivně potvrdilo, jakou nemocí účastnice trpěla. Dle charakteru a délky onemocnění teprve lze posoudit, zda žalobkyni tato tvrzená nemoc znemožnila podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu včas, případně, že jí znemožňovala žádost zaslat poštou, či zmocnit třetí osobu k jejímu podání.

Žalobkyně však takovýto listinný důkaz nepředložila a nadále trvala na provedení výsledku své dcery a trvala, že v podání žádosti ve lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., jí zabránila překážka na její vůli nezávislá.

Soud po zvážení všech zjištěných skutečností dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s platnými předpisy. Správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně ze dne 2. 2. 2011 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání dle § 44 a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů v platném znění. Důvodem pro zastavení řízení byla ta skutečnost, že žádost byla podána opožděně, tedy nikoliv ve lhůtě uvedené v § 44 a) odst. 3 ve spojení s § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobkyně tvrdila už i ve svém odvolání, že v podání žádosti ji bránily důvody na její vůli nezávislé, konkrétně nemoc, přičemž jako důkaz navrhla provedení výsledku dcery odvolatelky. Vzhledem k tomu, že se jednalo o žádost o prodloužení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu, která nemusí být u správního orgánu podána osobně, mohla ji v případě nemoci poslat poštou nebo mohla svou dceru, jejíž výslech byl navrhován, aby žádost podala a správní orgán neshledal, že by nemoc žalobkyně mohla být důvodem, který by jí objektivně bránil ve včasné podání žádosti.

Správně také správní orgán I. stupně uvedl, že institut prominutí zmeškání lhůty, který je zakotven v 41 zákona č. 500/2004 Sb. – správní řád, se vzhledem k zvláštní úpravě § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neuplatní. (Tak bylo rozhodováno i Městským soudem v Praze, rozsudkem ze dne 30. 11. 2009, č. j. 9Ca 279/2008 – 31).

Soud vycházel především z toho, že důkazní břemeno, pokud jde o prokázání překážky na vůli nezávislé, která by skutečně bránila ve včasné podání žádosti, leží na žadateli. Pokud tedy žadatel tvrdí, že mu v podání žádosti bránila překážka na vůli nezávislá (§ 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.), je povinen tuto skutečnost prokázat. Pokud jde o zmeškání lhůty pro podání žádosti, kterou není třeba podávat u správního orgánu osobně, tedy lze k jejímu podání zmocnit třetí osobu nebo žádost zaslat poštou, netvoří nemoc, která si nevyžádá hospitalizaci, obecně překážku, která by mohla cizinci bránit ve včasné podání žádosti. V daném případě správní orgán I. stupně žalobkyni upozornil na skutečnost, že výslech dcery provádět nehodlá a vyzval ji k prokázání překážky na vůli nezávislé jinak, např. lékařským potvrzením. Uvedená výzva byla poněkud nadbytečná, neboť je to žadatel, který má tvrdit a prokázat svá tvrzení, což žadatelka (žalobkyně) na druhou výzvu neučinila.

Správní orgán není povinen provést důkazy, které účastníci navrhnou (§ 52 správního řádu). Správní orgán tento důkaz neprovedl, přičemž svůj postup odůvodnil v napadeném usnesení. Jako důvod uvedl příbuzenský vztah žalobkyně k její dceři a nemožnosti si výpověď dcery žadatelky ověřit.

Napadené rozhodnutí žalovaného je postaveno na závěru, že usnesení o zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu podání této žádosti v době, kdy k tomu již žalobkyně nebyla oprávněna, bylo třeba vydat již na základě skutečností vyplývajících ze samotné žádosti (datum jejího podání) a příloh této žádosti, takže posuzování jakýchkoliv dalších skutečností bylo v dané věci nadbytečné. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje.

Lze tak shrnout, že žalobkyně podala předmětnou žádost jak po uplynutí lhůty k jejímu podání zakotvené v § 47 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců, která žalobkyni marně uplynula dnem 21. 1. 2011, tak i po uplynutí případné lhůty třech pracovních dnů po zániku těchto důvodů, které žalobkyni dle jejich vlastních tvrzení zabránily ve včasné podání žádosti. Řízení o žádosti žalobkyně bylo proto právem zastaveno, neboť žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna.

Zájem společnosti převažuje nad zájmy jednotlivce. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo je dáno pouze občanům ČR. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na

území ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy na svém území.

Důvody, které vedly správní orgány k zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem zaměstnání jsou jasné a přesvědčivé. Podle názoru soudu je dostatečně prokázáno, že správní I. stupně zastavil řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v souladu s příslušným ustanovením zákona č. 326/1992 Sb. Žalovaná (správní orgán II. stupně) neměl jinou možnost, než odvolání zamítnout a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdit.

Na základě shora uvedených skutečností má soud za to, že v projednávané věci proběhlo řízení v souladu s platnými právními předpisy a tudíž žalobní námitky nebyly shledány důvodnými.

Z těchto důvodů soud dospěl k názoru, že žaloba důvodná není, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalované náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová